

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

DOS FAVORS A UN TEMPS.

QUELLS que volian enmaranyarnos ab la noble nació francesa, acaban de veure que sí 'l poble espanyol sab mirar com lo primer per la seva dignitat, no olvida may las reglas de la prudencia y de la cortesía.

Alguns insensats tot ho farien á só de timbals, y després de las desgracias de Oran mirarian ab calma destrossarse dos nacions germanas y amigas, que existeixen per progressar plegadas y solidar de comú acortí la llibertat, y no per rompre's la crisma, sense cap objecte.

Aquellas subvencions pels nostres desgraciats compatricis, víctimas de las barbaritats dels moros argelins, que 'ls insensats volian obtenir de la república francesa ensenyantli las dents y tirantli insults, s' han lograt de una manera pacífica y cordial.

Parlant la gent s' entenen.

Y quan una nació com la nostra 's dirigeix á una república tant enrahonada com la francesa, basta tenir rahó y demostrarla perque la dignitat d' Espanya quedí en lo seu degut lloch y 'ls interessos dels nostres compatricis satisfets completament.

A pesar dels esforços dels insensats, la germanadat de Fransa y Espanya queda assegurada per un nou vincul.

*
**

Y no n' hi havia prou ab que 'l govern de la república francesa 'ns demostrés la seva bona amistat en aquesta forma.

Ja feya algun temps q ue estava abusant de la hospitalitat de la nació vehina, un cert fulano qu' es la negació de la dignitat personal, de l' honradés y de la vergonya.

L' héroe de Orovieta y del Tribunal de Milan, lo famós jugador del As d' oros, havia prés la liberal república francesa com á camp de las sevas calaveradas políticas y personals.

Allá á la sombra de la llibertat conspirava, en las horas que l' hi deixava lliure 'l cultiu del desenfreno y 'l llibertinatje.

L' un dia s' arribava fins al Pirineu, ab la boyna de gayrell y feya l' ullet á las honradas massas, com si 'ls dignés:

—Preparéuvos: se inaugura á Espanya un nou período de llibertat: tothom aspira á anar endavant: brilla la llum... ¡Visca la fosea! Netejéu sa-

bres y trabuchs, respalléu las boynas, féu acopio de petróleo, y á la primera senyal, clavéu empena al carro del progrés y que volqui. Aquesta ha sigut sempre la nostra táctica. Mentres governan reaccionaris, tranquils á l' oficina menjant la sopa boba. ¿Pujan los liberals? ¿Volen pau y progrés? Donchs guerra y que 's fastidihin.

Tal es l' essencia del pensament que germina al fondo de aquesta bona animeta que tant odi té á la nació espanyola, com amor á las donas perdudas.

*
**

Un altre dia assistia á uns funerals legitimistas y feya un punt dels seus donant á besar la má als llanuts que encare sospiran pel restabliment de l' absolutisme.

¿Digne representant es lo tal minyó de aquestas desacreditadas ideas!

Pero la república francesa avants que tot es séria, y no pot consentir de cap modo l' existencia de aquest Carnestoltas de tot l' any ficat á dintre de casa seva.

Es botxornós que á la sombra del arbre de la llibertat pujan criars' hi aquestas cucaraxas.

Ademés Espanya es amiga de Fransa, y la bona amistat té las sevas exigencias.

Vá arribar l' hora de fer neteja, y 'l govern de la República vá decretar l' expulsio de un tipo que baix lo punt de vista polítich es un anacronisme, y baix lo punt de vista personal es una font d' escándol.

Y l' expulsio vá realisarse.

*
**

Pero l' héroe del As d' oros no era á casa ab la senyora y la familia, com déu serhi tot casat que s' estimi 'ls bons exemples.

¿Hont era donchs?

La policia vá descubrirho desseguida.

Era á casa de unas senyoras húngaras. Y are no prenguin lo nom de senyoras al peu de la lletra. Senyoras vol dir cocottes, y cocottes traduhit al catalá vulgar vol dir flacias.

Aixís sol passar lo seu desterro aquest ximplet que pochos anys endarrera vá ocasionar la mort y la desgracia de tants mils espanyols.

Lo govern francés ha fet dugas cosas que may 's hi agrahirém bastant: nos ha tret á un enemich y l' ha cubert de ridícul.

*
**

Velshi aquí un altre llas que 'ns uneix ab Fransa.

En vista d' aixó, y com á home agrahit y de bons modals, no puch menos d' encararme ab la nació vehina y dirli:

—Donya República, ja ho sab: aquí es á casa seva.

P. K.

A FORA.

A se sab; al venir l' estia ja 'm tenen content.

—¡Gracias á Dèu! penso jo. Ara se'n deurán anar á fora tots aquestos galifardés que tots los dias trobo al café, al teatro, á tot arreu hont vagi, sempre á la mateixa hora, ab la regularitat matemática del rellotje de... Ara anava á anomenar un rellotje que anès bè y no 'n sè cap.

Efectivament; hi ha una colla de tipos que no fan res, que no pensan res, y que un se'ls ha de tragar una pila de mesos l' any, escoltant com arreglan l' Espanya, sense tenir altre consol que la afalagadora esperansa de que al estiu se'n anirán á Puigcerdá ó á Sant Hilari, quedant lliures, per un quant temps, de la seva presencia.

Aquest any estich doblement satisfet perque també marxarán á fora 'ls fusionistas, que ja feya sis anys que no me 'ls podia treure del davant, ni hivern ni estiu, sempre lamentantse, sempre clamant al cel y augurant per la pátria dias de dol perque ells no eran al poder.

En honor de la veritat, si ells desitjavan arribarhi, més ho desitjava jo qu' ells.

—Tant de bó que pujessin, pensava devegadas; aixís quan vinga l' estiu anirán á fora.

*
**

Bèn mirat aquesta costum influeix, y no poch, en los destinos de la nació. Aixís com los carcondas tenen tendencia á corre armats per la montanya, los progressistas á fer techs y 'ls moderats á publicar manifestos, del mateix modo las grans figuras políticas tenen las sevas aficions peculiars tocant al assumpto d' anar á fora.

L' any passat, per exemple, manava 'n Cánovas, y aquest bon senyor ja se sab que las pega per anar á Canterets. Allí l' home mira y pensa quina 'n farà, y quan torna á Madrid posa en planta una pila de projectes, que ha concebut durant la seva estada á fora. ¿De qué estarán empapats los projectes de 'n Cánovas? Dels ayres dels Alts Pirineus.

Ara tenim á n' en Sagasta que las enfila per un altre cantó. A n' aquest no 'l treguin de Panticosa. Al tornar d' allí, no ho duptin, farà y dirá moltes cosas, y tot lo que digui y fassa estarà saturat del ambient que s' arrossega pels timbats aragonesos.

Ara bè; ¿quins ayres son més patriótics? ¿Los de Canterets ó 's de Panticosa?

Es un problema trascendental, que someto á la resolucio dels sabis que no tingan res mes que fer.

*
**

La gent dels pobles de fora ab aixó ho tenen molt bè. A més de guanyar molts quartets, qu' es una de las cosas més santas y més laudables que 'ls homes han inventat, tenen que, sense llegir periódichs ni preguntar res á ningú, s' enteran del estat de la política, y de las corrents dominants en la situació.

L' any en que 'ls banyistas ó aposentats son serios y de pocos amigos, y parlan de anonadar al socialisme, y diuen que 'n Martínez Campos es un haladré, y refereixen que s' han descobert irregularitats... de poca monta y que per totes parts brotan *germenes de prosperidad*, los pajesos deuen pensar:—Ja está vist; ara manan los madurs; aquets son de la colla de 'n Cánovas.

Ve l' altre estiu. Lo mon ha rodat; las cosas han cambiat d' aspecte, los cessants rabian, los que cobran gastan, y nova gent vá á fora. Los dels pobles ja 's posan en vigilancia.

Los banyistas parlan d' obrir las válvulas de la opinió y de la premsa, aseguran que regenerarán l' hisenda, diuen que lalibertat es antes que tot, disputan sobre si es més admirable en Campos ó en Napoleon primer... Los pajesos ja 'n tenen prou.—Aixó verdeje, diuen entre ells; ara manan los d' en Sagasta.

Lo mateix que passa ab la gent política, passa ab la dels altres rams. L' any en que la Bolsa ha proporcionat gangas, á fora no 'n vulgan més de corredors. L' any en que las fábricas han treballat, tothom qui té de déu talers per amunt vá á fora.

Aquest any me sembla que hi deurán anar molts libre-cambistas, perque diuen que la cosa 'ls va molt bé.

¡Qué hi farém! Lo mon está plé de manías y las hem de respectar; sense que aixó vulga dir que tinguém de subjectarnoshi.

Jc, en aquesta qüestió, tinc lo meu modo de pensar, y ni á tiros me farán anar á fora.

—¿Perqué' dirá algú. ¿Cóm s' explica aquest empenyo, sent aixís que no hi ha res més convenient que una excursió al camp en aquestos mesos de calor?

Es molt senzill. Un vá al camp per estar ample y fresch.

Respecte á lo primer, ab las sortidas á fora passa lo mateix que al acabarse una funció de teatro. Nos alsém del puesto avants del final per no tenir empentas, y 'ns trobém que com que tothom fa 'l mateix, sufrim més incomoditats que si esperesim que 's baixés lo teló.

Vol dir que per estar amples val més no moure's de Barcelona.

—¿Y la frescor, ahont la troba? objectarán vostés. Ja veurán. Soch espanyol, no cobro del presupuesto y haig de pagar contribució.

¿No 'ls sembla qu' estich *bén fresch*?

FANTÁSTICH.

L' ESTIU.

Com que las sanchs s' esbalotan inflamantse ab las calors, los homes se destarotan, y al estiu, vostés ja ho notan, es quan se fan més horrors.

Ara no 's poden donar den passos sens trobá un corro hont hi vejém ventilar un lance, que vá á acabar á la Casa de socorro.

Quan un partit qualsevol vol tirarse á la montanya, ja se sab. Al sé al Juriol, vinga 'l xopo... y á dá 'l vol y á salvar la pobra Espanya.

L' Europa en temps de calor sembla un vo cá que fermenta; sempre ab lo mateix rencor, sempre ab la mateixa por; si reventa ó no reventa.

Hi ha qui s' h adoptat aquesta disposició, sino que ab molts se' passar que quan l' estiu vá á acabar se refreda la usió.

Perque hi ha gent que 's figura que un remolí de sanchs, es una prova de bravura, y ab freqüencia, si 's depura, es molta ca ò... y res més.

Aquí tenen l' *Imparcial* que ara esta aturdiut la terra ab posats de general, feut gestos y parlant a't de honor, de patria y de guerra.

Y al fi y al cap, garbellantse tot lo que avuy pensa y diu contra 's francesos y Fransa, s' hi ven tant so's a frisansa que dona sempre l' estiu.

Per xó su, osant qu' ell s' erra parant sempre de so dats y d' empapa ab sanch la terra,

l' hi dirém:—Cát Res de guerra: demani horxata y gelats.

C. GUMÁ.

LOS conservadors de Madrid treballan activament en recullir firmas per l' intervenció de las mesas electorals.

Peró 's troban ab molts morts, y ab molta gent que no viuen en lo domicili que las mateixas llistas indican.

De manera que las llistas qu' ells ván fabricar se 'ls giran en contra.

Es lo que succeix ab lo menjar dolent: al últim se torna agre.

Al trasladarse 'ls restos de Pio IX á la basílica de Sant Llorens de Roma vá promoures un gran tumulto, del qual ván resultarne alguns ferits.

Entre 'ls neos ray: las feridas no tenen conseqüencias.

Un trago d' aygua de Lourdes, y al carrer.

Diuen qu' en Camacho está donant l' última má als presupuestos.

La última má, ja me la figuro.

Ha de ser ó bé la má que para ó bé la má que pega.

Paraulas del héroe del As d' oros en l' acte de marxar:

«Me treuben de Fransa en lo precis moment en qu' Espanya plora als seus fills assassinats á Argelia.»

Aquesta frase val tant com una llágrima; pero una llágrima de cocodrilo.

L' héroe del As d' oros, ha voigut dir:

«Me treuben de Fransa sense donarme temps siquiera per contractar á Abu-Amena per la primera insurrecció carlista que se celebrí.»

En Posada Herrera ab motiu de haverlo proclamat candidat los progressistas de Madrid s' h alegrat de tal manera, que no ha pogut menos de cantar las glorias de la constitució de 1869, en un discurs tant célebre casi com aquell de la pólvora.

Sr. Posada Herrera, cregui qu' está desconegut. Me fá l' efecte de aquellas fondas que avants no servian més que fiambres y que are comensan á treure plats picants y gustosos.

En Sagasta es á pendre las ayguas de Panticosa.

Las ayguas de Panticosa se recomanan especialment pèls tísichs.

Vamos á veure:—¿Quí es que las necessita? ¿En Sagasta ó la situació?

Una anécdota de Gardfield (qu' entre paréntesis está ja fora de perill.)

«Un dia vá renyar severament á un arrendatari de las inmediacions de Washington perque deixava als seus fills en la més completa ignorancia. L' arrendatari no vá ferli cas; pero tornant á la carga algunas vegadas, l' hi vá encarregar l' educació dels seus fills.

«Un d' ells, que mostrava bona disposició, vá arribar á ser lo seu deixeble predilecte.

«Cosa estranya! Aquell noy se deya Guillem Guiteau, y es avuy l' home que ha tractat de assassinar al seu antich mestre.»

D.ª Margarida no ha voigut seguir al seu home fins á Inglaterra: ella 's queda á Paris á educar als seus fills.

Fá bé; per donar bona educació á la quitxalla, com més lluny estiga del héroe de As d' oros, millor.

L' arquebisbe de Valencia ha enviat cinch mil pessetas al governador de la provincia ab destino á las novas presons en projecte.

¿No veuen? Jo las hauria destinadas á la construcció de una escola; pero, amigo, una cosa son los meus gustos y un' altra 'ls gustos de tot un arquebisbe.

Molt s' ha parlat aquests dias de cert vicari de una iglesia de Barcelona que ha fet fonedissa á

una nena de 15 anys molt rossa y molt mata. Cridém l' atenció del jutje sobre 'ls sueltos que han publicat casi tots los diaris locals. Las autoritats están en lo deber de buscar á aquesta nena y fer un escarment. Y si 'm preguntan per hont han de buscarla, jo 'ls hi diré:—Cap-allá... cap...allá.

Lo Terso 'l dia de San Enrich vá ferse besar la má dintre de la sagristía de una de las iglesias de Paris.

Quan ván desterrarlo no era á casa seva y la policia vá haverlo de anar á buscar á una casa de senyoras húngaras.

¡Oh santa imatge de l' hipocresía y de la luxuria!

Un aplauso al Ajuntament demócrata de Blanes. Vostés dirán: Observém que cada mitj any l' hi donan.

Sí, senyors, y aixó 's déu á una cosa molt senzilla: l' Ajuntament de Blanes cada mitj any publica una fulla donant comptes de la seva gestió, y ho fá de una manera clara y ben compresa.

Aquesta es la democracia verdadera: la democracia práctica.

Que tots los nostres correligionaris que intervenen en l' administració dels pobles fassan lo mateix, y no será gens difícil lograr lo nostre triunfo y asegurarlo ab los puntals de la honradés y de la moralitat.

Una indisposició repentina del company encarregat de contestar la correspondencia, y la prentorietat del temps no 'ns permet ferhe en lo present número.

Subsanarém la falta en lo número próxim. Y vostés nos ho dispensarán.

A Madrid tractan de fer una exposició de minas. Que no s' olvidin dels productos de la mina del presupuesto, qu' es casi l' única que explotan los polítichs espanyols.

Las demás las han venudas al extranjero.

Decididament, lo senyor Cánovas se presenta candidat per dos districtes.

Seria graciós que 'l dia del escrutini se l' hi presentessin á n' ell dos micos.

Alguns ho sentirian, perque 'l Congrés se veuria privat de la seva paraula cautivadora.

Si 'l Congrés ab aixó hi perdria alguna cosa, ne ho sé.

Lo que sí sé de cert es que la seva paraula es, en efecte, cautivadora.

Tothom deu recordar que ab bonas paraulas nos vá cautivar d' alló més bé tots los quartets.

LA MÁ DE 'N BISMARCK.

En tot temps los grans desastres s' han atribuit á las mans: á la má dels francmasons, á la má dels caps pelats, á la má dels jesuitas, á la má de's laborants... Avuy de tot té la culpa la má de 'n Bismark.

No hi ha má més poderosa que la d' aquest a'emany: los seus ditots son palancas capassas de remenar lo sistema p anitari, feut aná a's pens lo del cap. ¿Qué hi ha que avuy fer no puga la má de 'n Bismark?

Si en Cánovas vá aná á terra y en Sagasta vá pujar, si en Cairo i vá trobarse dimitit y suplantat, si ara en Grevy y en Gambetta no fan del tot com cal, es evident que aixó ho arma la má de 'n Bismark.

Si á Russia hi ha nihilistas que vol'an ponts y pa aus, si á Irlanda hi ha sediciosos que á tiros van predicant, si Turquia 's rin de Grecia feut cas omis de tractats, ¿qui ho mou? ¿qui ho ta? ¿qui ho combina? La má de 'n Bismark.

Quan Fransa s' aboca á Tunis
y al plaata en la capital
sa bandera victoriosa,
la Italia vol protestar,
y crida ¡baix los francesos!
y xiu a al passá 'ls so dats,
¡qui encen to s aqu-stos odis?
La má de 'n Bismark.

Las matansas de's juhens,
las fetas de's africaans,
las saragatas d' América,
tot lo que ara está passant,
da t y baix, en mar y en terra,
no ho tenen pas de duptar,
tot t'è la mateixa causa:
la má de 'n Bismark.

Lo dia que 'n Bismarck mori,
que per molts serà un gran cas,
no farà a'gun fustano
que al sentir dí á un alemany
que ha succehit un gran desastre,
sense saber qu' es, dirá:
—Ja 'm penso qui 'n t'è la culpa:
la má de 'n Bismark.

C. GUMÀ.

RARLANT del desterro del Noy Terso,
deya un carlista d' aquells que
an combregar als seus ab rodas de
molí:

—Ja ho veu, D. Bonifaci, ¡quina
iniquitat! Haurém de anar á Fran-
sa á alsar partidas.

—Sí, senyor, pero...
—¿Pero qué? Per ventura l' idea de que l' han
expulsat no escalfa las sanchs?
—Pero si diuhen que 'l ván trobar en una
casa...

—¿Tambè vosté creu aquestas calumnias?...
—¿Qué vol que l' hi diga!... Los diaris ho por-
tan... Y quan ells ho diuhen... ¿enten?...
—¿Y qué diuhen los diaris?... ¿Qué diuhen los
diarists de la secta dels massons?... Veyám qué
diuhen.

—No sé: parlan de que ván trobarlo en una casa
non sancta.

—¿Embusterots! Al revés: avuy he sentit á un
liberal qu' ell mateix ho deya: «Ván trobarlo en
una casa de frays.» Ja ho veu, díguili casa de
frays, díguili content.

Los canovistas han tornat á reanudar la publi-
cació de aquellas célebres *cartas conservadoras*.
¡Pobres conservadors!
Ab aquestas cartas jugan al solitari.
Y sempre que donan basa al govern fusionista,
'l fiscal las falla totas sense compassió.

Asseguran que 'l bisbe de Avila tracta de di-
mitir.
Una má menos que *confirmará* 'l presupuesto.

Lo Gobernador de Vizcaya ha suspes á un ar-
calde perque no redactava 'ls bandos *con bastante
sintaxis, prosodia y ortografía*.
No ha obrat pron bè, francament, lo governa-
dor de Vizcaya.

Lo que havia de fer si acás era obrir un curs d'
arcaldes y ensenyarlos á confegir:
B-u-r-bur r-o: burro.

Los seminaristas de Vich ván apedregar al cate-
dràtich Sr. Angulo, perque trobantlos atrassats d'
assignatura, vá donarlos malas notas.
Un cop de pedra: vels'hi aquí una rahò científ-
fica centudent com qualsevol altre.

Es fama que 'l catedràtich vá preguntar:
—¿Qu' es círcul?
—L' estudiant, després de gratarse 'l cap una
bona estona, vá respondre:
—Círcul?... Es com si diguessem: una corona de
capellá.
—¿Y hemisferi?
—Un solideo.
—¿Y cilindre?
—Un barret de tenla.

Un periódich de Albacete dona la següent no-
ticia:

«Tením aquí una familia afortunada que disfruta
'ls següents sous:
Gutiérrez (pare) 16 000 rals.
Gutiérrez (fill) 5 000 rals.
Gutiérrez (fill) 3.000 rals.
Gutiérrez (nebot) 12 000 rals.
Total: Quatre Gutiérrez y 36.000 rals de sou.
No tingan por que cap de aquests Gutiérrez diga
mal del govern, per péssimament que vajan
las cosas.

En aquest cas recitarán los versos de 'n Cam-
prodon:

«No t' emboliquis Gutierrez,
mira que t' farán mal bien.»

S' ha concedit la gran créu de mérit naval al
bey de Túnez.

Un periódich pregunta per quin motiu poden
haverli donat aquesta créu.

Es molt aviat vist.
Durant l' últim conflicte amenassat per Fransa
é Italia al mateix temps, lo bey de Túnez vá ha-
ver de nadar á dugas ayguas.

De la catedral de Sevilla ha desaparecut:
Primer: Un libre de assientos.
Segon: La cantitat de 20 000 pessetas guardadas
dintre de un' arca de ferro en la contaduría de l'
iglesia.

Lo miraculós es que l' arca de ferro no vá ser
espanyada ni molt menos.

¿Per hont ván sortir, donchs, las 20 mil pelas?
L' arca en qüestió á la part de sota tenia un
forat á istil de cubell.

Y un escolá deya:
—Lo que jo no entench es cóm poden haver
sortit per sota sent aixís que nosaltres las hi va-
rem ficar per sobre.

Quan l' héroe del As d' oros vá sortir de Paris
á l' estació ván anar á despedirlo 100 personas.
Fins ab aixó 'ls carlins están en situació, quan
se tracta del seu rey.
L' amor que l' hi tenen arriba fins al núme-
ro 100.

A Santa Bárbara han nombrat un jutje munici-
pal que are resulta que no sab llegir ni escriure.
Per jutje de aquell poble ja serveix.
¿Qué ha de fer lo jutje de Santa Bárbara?
Barbaritats.

Los conservadors se queixan de que 'l govern
fassa las eleccions en lo més fort del istiu.
Ja se vé: si s' agitan massa tenen por d' evapo-
rarse.

Pero ben mirat, ningú t'è dret á queixarse y
menos ells.
En las eleccions, per calor que fassa, quedarán
tant desairats qu' ells mateixos dirán:
—Amigo, si qu' estém frescos.

En un poble governat pels conservadors feyan
un abeurador per encárrech del Ajuntament y l'
arcalde en persona inspeccionava las obras.
—¿Qué tai? ¿Qué l' hi sembla? preguntava 'l
mestre de casas. ¿Estará bè la barana á aquesta
altura?

L' arcalde s' acosta á la barana, inclina 'l cos
y diu:
—Psé: 'm sembla que sí: quan jo hi arribo, qual-
sevol animal hi arribará.

Un jove de bona posició vá enamorar-se de una
pobre treballadora, per la qual feya tots los pa-
pers del anca.

La familia del jove l' hi dirigia tota mena de
reflexions.

—Creume, noy, l' hi deya la seva mare, ¿no véus
que no es del teu brás? No t' hi emboliquis, deixa
d' estimarla.

—No puch.
—Pero fés un esfor: pren una resolució.
—Ja l' hi presa, mamá: per deixar d' estimarla,
no veig més que un medi: *casarme ab ella.*

Un senyor vá á trobar á un advocat y l' hi dona
compte de una qüestió que s' ha de ventilar als
tribunals.

—La rahò l' hi sobra, y m' encarregaría de la
defensa d' aquest plet de molt bona gana; pero...
—Pero ¿qué?...

—Res: que aquest mateix dematí ha vingut lo
s'eu contrincant y m' hi compromés.

—Pero ja veurá: ¿no ha dit vosté mateix que la
rahò estava de la méva part?

—No vaja tant depressa: tot aixó ja ho ventila-
rém davant del jutje.

—Tè noy, aquí tens la cantitat que 'm demanas
ab tanta insistencia.

—Está bè.

—Are 't suplico que no olvidis aquell ditxo,
*Al amigo y al caballo, no cansallo, y que no tor-
nis á incomodarme.*

—Pert cuidado, noy: no t' incomodaré may
més... ni siquiera per tornárela.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. KARADA 1.ª—*Ca-ro-li-na.*
2. ID. 2.ª—*Co-lo-ma.*
3. FIGURA DE PARAULAS.—

DA	TA
AT	RI
RI	IN
TI	NTA
AL	AS
4. MUDANSA.—*Beu, Tou, Cou.*
5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—

6	1	2	3
2	3	6	1
3	2	1	6
1	6	3	2
6. GEROGLIFICH.—*Dos acos y dos ñacos valen
quaranta duas pedras.*

KARADAS.

I.

Eix *dos-terça* he vist un home
molt *dos-prima* y molt malalt
que no crech equivocarme
dihent qu' ensenya la *total*.
A la *quart-dos* un *primera*
fa poch dias l' hi ha sortit
y que no se l' *hu-ercera*
avuy en Pere l' hi ha dit.

SINTEA VILLÀ.

II.

Indecencia per demés
es que un senyor de *ital*
haja *dos-prima* al revés
al davant de D.ª Agnès
y del seu cusi Pasqual.

J. ESCOPEL.

ACENTÍGRAFO.

Avuy m' han passat un *tot*
perque diga als meus *total*
que demá vegin al Clot
que han de veure á en Pere Gual.

S. CAROLET.

QUADRAT DE PARAULAS.

.....
.....
.....
.....

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y ho-
rizontalment digan: la 1.ª ratlla nom de una fruyta; la
2.ª nom de un home; la 3.ª nom de un'altra fruyta; y la
4.ª l' de un personatge de la Passió.

PIJAROT.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4.—Un nom de dona.
- 1 2 4.—Un nom de home.
- 1 3.—Un aliment.
- 1.—Una lletra.

LLARCH Y PRIM Y C.^a

GEROGLIFICH.

E VII TT
T R
4 LL 4 LL 4
V G
D I

P. DE CECARATA.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA PUNTADA DE PÈU MES BÈN DONADA.

—¡Arri à moure escándols à un altre vehinat!